

نسبت هزینه به درآمد به ۰٫۸ رسیده که در موارد مشابه تنها در سال‌های بحرانی مانند جنگ و قحطی در ۱۰۰ سال اخیر مشاهده شده است.

هزینه‌های خانوار شهری ۴۹ و روستایی ۵۲٫۴ افزایش یافت؛

حدود ۶۸٫۳ درصد از ایرانیان مالک مسکن بوده، ۲۳٫۲ درصد مستاجر و ۸٫۵ درصد نیز در خانه‌های سازمانی و وقفی و رایگان زندگی می‌کنند.

به گزارش اسپادانا خبر، مرکز آمار ایران گزارش اولیه هزینه-درآمد خود را منتشر کرده است.

براساس این گزارش، میانگین درآمد خانوارهای شهری در سال گذشته به ۱۱۲ میلیون تومان و در مناطق روستایی به حدود ۶۴ میلیون تومان رسیده که حکایت از رشد ۵۰ درصدی نسبت به سال ۱۳۹۹ دارد.

هزینه‌های خانوارها هم در مناطق شهری ۹۲ میلیون و ۵۰۰ هزار تومان و در مناطق روستایی نزدیک به ۵۲ میلیون تومان بوده که نشان از رشد ۴۹ و ۵۲ درصدی در مناطق شهری روستایی دارد.

از جمله داده‌های آماری منتشرشده از سوی مرکز آمار ایران در گزارش هزینه-درآمد، آمارهای مربوط به مالکیت مسکن است. با احتیاط می‌توان گفت ۳۲ درصد از ایرانیان فاقد مسکن ملکی هستند. واژه با احتیاط از این منظر مطرح شد که ۸٫۵ درصد از ایرانیان در مسکن رایگان زندگی می‌کنند. طبق آمارها خانوارهای دارای مسکن ملکی در سال ۱۳۹۵ حدود ۶۵٫۸ درصد بوده که تا پایان سال ۱۴۰۰ افزایش ۲٫۵ درصدی داشته است.

طی ۵ یا ۶ سال اخیر اختلاف روزافزونی بین هزینه و درآمدها رخ داده به طوری که درآمد خانوارهای شهری در سال ۱۳۹۹ در حدود ۷۴ میلیون و هزینه آنها نیز در حدود ۶۲ میلیون تومان است که در مقایسه با سال قبل از خود رشدهای ۳۸ و ۳۰ درصدی را ثبت کرده‌اند. در سال ۱۴۰۰ نیز در مناطق شهری درآمد خانوار بیش از ۱۱۲ میلیون تومان بوده که نسبت به سال ۱۳۹۹ رشد ۵۰٫۵ درصدی را نشان می‌دهد. طی سال گذشته هزینه خانوار ۹۲ میلیون و ۵۰۱ هزار تومان است که نسبت به سال ۱۳۹۹ رشد ۴۸٫۹ درصدی دارد. مقایسه کسری یا مازاد هزینه و درآمد خانوار در سال ۱۴۰۰ نشان می‌دهد طی سال گذشته خانوارهای شهری مازاد نزدیک به ۲۰ میلیون تومانی داشته‌اند که نسبت به مازاد درآمد-هزینه سال ۱۳۹۹ رشد ۵۹ درصدی داشته است.

بررسی‌ها نشان می‌دهد در خانوارهای شهری نسبت هزینه به درآمد که همواره بیش از یک بوده به سمت کمتر شدن پیش می‌رود و در سال‌های ۹۹ و ۱۴۰۰ به ۰٫۸ رسیده است. بررسی هزینه و درآمد خانوارهای ایران نشان می‌دهد چنین موارد مشابهی تنها در سال‌های بحرانی مانند جنگ و قحطی در ۱۰۰ سال اخیر مشاهده شده است. وضعیت درمورد خانوارهای روستایی نیز به همین شکل است و نسبت هزینه به درآمد در روستایی‌های کشور نیز از ۱٫۲ در سال ۸۹ به ۰٫۸ در سال‌های ۹۹ و ۱۴۰۰ رسیده که حاکی از افت شدید مصرف در آنهاست. براساس آمارها درآمد خانوارهای روستایی در سال ۹۹ به صورت میانگین ۴۲ میلیون تومان و مصرف سالانه آنها نیز ۳۴ میلیون تومان بوده است. در سال ۱۴۰۰ نیز متوسط درآمد روستاییان ۶۳ میلیون و ۷۱۳ هزار تومان و متوسط هزینه آنها نیز ۵۱ میلیون و ۹۱۲ هزار تومان بوده است.

بررسی گزارش مرکز آمار ایران نشان می‌دهد میزان درآمد خانوارهای شهری در سال ۱۴۰۰ به ۱۱۲ میلیون و ۴۲۲ هزار تومان و درآمد خانوارهای روستایی ۶۳ میلیون و ۷۱۳ هزار تومان بوده است. به عبارتی درآمد شهری‌ها ۱٫۸ برابر روستاییان است اما در

بخش هزینه‌ها نیز هزینه خانوارهای شهری در سال ۱۴۰۰ حدود ۹۲ میلیون و ۵۰۲ هزار تومان و برای روستاییان ۵۱ میلیون و ۹۱۲ هزار تومان بوده است.

براساس گزارش مرکز آمار ایران، پردرآمدترین استان ایران طبق الگوی سال‌های قبل استان تهران بوده است. در حالی که میانگین درآمد خانوارهای شهری طی سال ۱۴۰۰ حدود ۱۱۲ میلیون تومان بوده این مقدار برای استان تهران نزدیک به ۱۶۰ میلیون تومان بوده است. در رتبه دوم استان البرز قرار دارد که مجموع میانگین درآمد خانوارهای آن حول و حوش ۱۳۳ میلیون تومان بوده است. مازندران با حدود ۱۲۵، یزد با ۱۲۱ و اصفهان با حدود ۱۱۱ میلیون تومان به ترتیب در رتبه‌های سوم تا پنجم جای گرفته‌اند. در رتبه ششم آذربایجان غربی با ۱۱۰ میلیون تومان، در رتبه هفتم فارس با ۱۰۹ میلیون و ۹۰۰ هزار تومان، در رتبه هشتم بوشهر با حدود ۱۰۷ میلیون تومان، در رتبه نهم آذربایجان شرقی با ۱۰۶٫۵ میلیون تومان و در رتبه دهم کهگیلویه و بویراحمد با ۱۰۵ میلیون تومان قرار دارند.

کم‌درآمدترین استان ایران در سال ۱۴۰۰ کرمان با ۷۱ میلیون و ۱۰۰ هزار تومان بوده است. سمنان با ۷۲٫۶ میلیون تومان دوم، اردبیل با ۷۳٫۱ میلیون تومان سوم، کرمانشاه با ۷۴٫۵ و خراسان شمالی با ۷۶٫۵ میلیون تومان به ترتیب در رتبه‌های چهارم و پنجم با کمترین میزان درآمد در بین ۳۱ استان قرار دارند اما سیستان و بلوچستان با ۷۷٫۸ میلیون تومان میانگین درآمد خانوار در رتبه ششم بین استان‌های با کمترین درآمد قرار دارد. ایلام با ۷۸٫۴، لرستان با ۷۹٫۷، کردستان با ۸۲٫۱ و استان‌های هرمزگان و خراسان جنوبی هرکدام با ۸۳٫۲ به ترتیب در رتبه‌های هفتم تا یازدهم قرار دارند.

در حالی که پردرآمدترین مناطق شهری کشور مربوط به استان تهران است اما در مناطق روستایی استان البرز اول و تهران دوم است. طبق داده‌های مرکز آمار ایران در سال گذشته میانگین درآمد سالانه خانوارهای شهری ۶۳٫۷ میلیون تومان بوده و این مقدار در مناطق روستایی استان البرز ۱۱۵ میلیون و ۱۰۰ هزار تومان و در تهران ۱۰۱٫۴ میلیون تومان بوده است. مناطق روستایی یزد با حدود ۱۰۰ میلیون تومان سوم، مازندران با ۹۸٫۳ میلیون تومان چهارم و مناطق روستایی اصفهان با ۷۷٫۷ میلیون تومان پنجم است. در مناطق روستایی کم‌درآمدترین استان، سیستان و بلوچستان با ۲۵٫۸ میلیون تومان بوده است. پس از این استان، مناطق روستایی خراسان شمالی با ۳۷٫۷ میلیون تومان، خراسان جنوبی با ۳۸٫۸ میلیون تومان، هرمزگان با ۴۲٫۷ میلیون تومان، کردستان با ۴۷٫۷ میلیون تومان، لرستان با ۴۹، کرمانشاه با ۵۱ و مناطق روستایی ایلام با حدود ۵۲ میلیون تومان به ترتیب کم‌درآمدترین مناطق روستایی کشور بوده‌اند.

بررسی هزینه‌های خانوارهای شهری و روستایی نشان می‌دهد در سال ۱۴۰۰ کل هزینه‌های خانوار شهری نسبت به سال ۱۳۹۹ رشد ۴۹ درصد و برای خانوارهای روستایی رشد ۵۲٫۴ درصدی داشته است. در بین هزینه‌های خانوارها نیز در سال گذشته هزینه خوراکی خانوار شهری افزایش ۵۳ درصدی و این میزان در روستاها افزایش ۵۲ درصدی داشته است. در شهرها هزینه غیرخوراکی افزایش ۴۷٫۴ درصدی و در روستاها افزایش ۵۲٫۸ درصدی داشته است. در بین هزینه‌های خانوار شهری، ۲۷ درصد مربوط به اقلام خوراکی و ۷۳ درصد مربوط به اقلام غیرخوراکی است. این میزان در روستاها به ترتیب ۴۰ و ۶۰ درصد است. این تفاوت شهری و روستایی عمدتاً به دلیل سهم بالای هزینه مسکن در شهرهاست. به طوری که در شهرها ۳۶ درصد و در مناطق روستایی ۱۹ درصد هزینه خانوار مربوط به هزینه مسکن بوده است. بهداشت و درمان و حمل و نقل هرکدام با سهم ۱۰ درصدی در هزینه خانوار شهری پس از مسکن قرار دارند.

منبع | فرهیختگان

برچسب ها: [دولت](#) [1]

[کسانی](#) [2]

[فقر](#) [3]